

Kommentar til farfars kristendomsforståelse – og min egen.

Farfar havde en livs- og verdensforståelse, som bygger på den indremissionske vækkelse og den deraf følgende kristendomsforståelse.

Den er hos farfar inderlig, dybtfølt og gennemsyrrer alt. Den er ikke fundamentalistisk i den betydning af ordet, som ordet har i dag. Nærmere en forståelse som ganske enkelt tager bibelens ord for pålydende, og som ikke altid skelner mellem mytens virkelighed og den dagligdags virkelighed. Det gav jo også problemer for ham i form af den tydning, som han tillagde sine sindssvingninger.

Han er samtidig åben over for naturen og kulturen, har en kritisk sans og er stærkt imod det sværmeriske og overfladisk påtagne. Men det er samtidig en kristendomsforståelse, som bygger på det dualistiske, modsætningerne mellem godt og ondt, rigtigt og forkert, synd og nåde, himmel og helvede, frelse og fortabelse.

Der er en forståelse, som har sin rod omkring århundredeskiftet 1900, og som derfor kan være svært for os 100 år efter at sætte os fuldstændig ind i, til trods for, at denne forståelse stadig har hjemme i dele af vores folkekirkes liv, om end den måske kommer til udtryk på en anden måde.

For os, som lever omkring århundredeskiftet 2000, tegner kristendommen sig i et andet lys, selv om centrum er det samme: *Gud blev menneske i Jesus Kristus, og udfolder sin kærlighed gennem ham* - for nu at sige det kort. Efter to verdenskrige, et ungdomsoprør og flere mures og ideologiers fald er religion og kristendom igen blevet "stuerent", selvom vi stadig i Danmark har en stærk religiøs blufærdighed.

Vi lever i et sækulariseret samfund. Kristendom har tabt autoritet, men det er ikke det samme som at have tabt betydning. Vi lever i et globalt samfund. Det globale begynder ikke først, når vi forlader landet, der begynder lige uden for vores dør. Det var ikke farfars virkelighed!

I dag ses den religiøs / kristne forståelse og tydning ikke mere som en modsætning til den materialistisk / naturvidenskabelige livsforståelse, men som et supplement og et tydningsmæssigt korrektiv, "en fundamental refleksionsressource i et hyperkompleks samfund - en fortolkningsressource til komplekshåndtering", siger professor Lars Qvortrup. Vores tilværelse er kompleks og paradoksfyldt. En kristen livsforståelse og en kristen tro kan i dag være én af de ting, som trods alt er med til at få vores tilværelse til at hænge sammen, så vi kan leve med det – og dø med det!

Hvor farfars kristendomsforståelse bygger på modsætningerne i livet, må vores (eller i hvert fald min egen) bygge på, at livet er fyldt af kontraster, men kristendommens fortællinger og grundforståelse kan være en hjælp og en udfordring til at navigere i livets kontraster. Hvad er i øvrigt en større kontrast end Guds søn – Menneske-sønnen?

Jeg vælger for mit eget vedkommende en forståelse, som bygger på både en naturvidenskabelig forklaring af livet - og en evangelisk-luthersk og grundtvigsk-kierkegaardsk tydning af virkeligheden og forståelse af mennesket - og med en

"historisk-poetisk, mytisk-liturgisk" læsning af Bibelen (så er der ligesom helgaderet). Det er komplekst og spændingsfyldt, men det giver mig både en forståelse, en tydning og en forpligtelse i livet, både personligt, samfundsmæssigt og kirkeligt.

Og det vælger jeg, vel vidende, at der er andre forståelser og tydninger af verden, andre folks og kirkers tilgange til livet. Det har jeg mødt hos mennesker rundt i verden og i løbet af mit liv. Væsentlige livs- og kristendomsforståelser, som ikke er afhængig af en dansk-pietistisk vækkelsesforståelse som farfars, men som er mindst lige så kristent centreret, med Jesu Kristi kærlighedshandling som udgangspunkt og forpligtelse.

Når alt kommer til alt er vort billede af Gud dog *et billede* - blandt andre gudsbilleder. Omvendt hedder det, at vi er skabte i hans billede, og det billede tegnes med tydelige konturer i Gud-mennesket Jesus Kristus, sådan som vi møder det i Det Nye Testamente.

Det tror jeg, at farfar og jeg ville kunne blive enige om!

TS nov. 2003